

Πώς φτάσαμε να καμαρώνουμε, λοιπόν;

Α π ό
μια άποψη
ήμουν τυχερή να λείπω απ' την Ελλάδα, όταν είχε θεριέψει η ειδησεογραφία για τον «βιασμό» της μαθήτριάς στην Εύβοια. Δηλώνω αμέσως ότι έβαλα τη λέξη «βιασμό» σε εισαγωγικά, όχι γιατί θα έμπαίνα ποτέ στη συλλογιστική ν' αμφισβητήσω την κατάθεσή της, αλλά για να τονίσω την ποικιλία των βιασμών που ένα θύμα, αλλά και η ίδια η πραγματικότητα μπορεί να υποστεί.

Λείποντας λοιπόν απ' την Ελλάδα, έμεινα μακριά από την προ-χειρότητα των αναλύσεων στα τηλεοπτικά παράθυρα (αυτός είναι κι ο λόγος που στις κριτικές για την τηλεόραση στήλες μου σ' αυτό το τεύχος, δεν ασχολούμαι με το θέμα). Έμεινα μακριά κυρίως από το σχολιασμό των γύρω μου ανθρώπων, από των μακρινότερων από εμένα, από την αμηχανία που έδειξαν οι καθηγητές, από τη λύση που έδωσε το υπουργείο. Απ' όλα εκείνα δηλαδή που μου πρόφτασαν μόλις πάτησα ελληνική γη στο αεροδρόμιο.

Ο καθείς από την οπτική γωνία του μου τα παρουσίασε. Άκουσα τον επαγγελματία ταξιτζή να μου μιλά για την κατάντια της κοινωνίας μας να ασχολείται επί μέρες μ' αυτό το θέμα, ενώ υπάρχουν, έλεγε, τόσα και τόσα καθημερινά προβλήματα, όπως η ακρίβεια. Σας εξομολογούμαι ωστόσο: Χαίρομαι που η κοινωνία - αυτό που ελπίζω ότι είναι η κοινωνία - θεώρησε έστω και υποκινημένη από τα αδηφάγα μήντια (γιατί το άκουσα κι αυτό) πρώτη είδηση τον βιασμό μίας ανήλικης. Το ήθελα, ναι, να χαλάσει ο κόσμος

μια φορά γι' αυτό το έγκλημα. Και θύμωνα που άκουγα «δεν χάλασε κι κόσμος, που έφηβοι παίζουν ερωτικά παιχνίδια στις τουαλέτες των σχολείων.

Ναι, και αυτό το άκουσα. Και θα το ακούσατε κι εσείς, που ήσασταν στην Ελλάδα. Θ' ακούσατε τους «προχωρημένους», που κάποια στιγμή άρθρωναν την αγανάκτησή τους για τον πουριτανισμό της κοινωνίας που αντιδρούσε.

Της κοινωνίας που προβληματιζόταν, θα προτιμούσα. Μιας και αμφιβάλλω αν η κοινωνία που αντιδρούσε με κραυγές - ό,τι κι αν κραύγαζε - βάζει εμπρός της τον καθρέφτη και να δει. Να δει το πρόσωπο που νύχτα - μέρα μακιγιάρει η ίδια, με το τηλεκοιμητήριο της. Να διαβάσει με νηφαλιότητα τα νούμερα της τηλεθέασης, διακρίνοντας ότι η ίδια επιβραβεύει τις εκπομπές που προωθούν εγκλήματα όπως αυτό της Εύβοιας. Και μια βαθύτερη ακόμα σκέψη μου, μοιράζομαι μ' εσάς, αγαπητές μου αναγνώστριες: Γιατί να κάνουμε έστω κι αυτό; Πώς και εγώ η ίδια είπα μόλις τώρα, να εμπιστευόμαστε τα νούμερα της μέτρησης της τηλεθέασης; Πόσος καιρός έχει περάσει, απ' όταν είδαμε τον τρόπο που μετριέται η κοινωνική αντίδραση στην τηλεοπτική εικόνα; Το είδαμε, λοιπόν, και το ξεχάσαμε. Όπως και θα ξεχάσουμε ταχύτατα - ίσως και να έχει γίνει - αυτό που έγινε στο επαρχιακό σχολείο.

Κραυγάζουμε υποκριτικά οπωσδήποτε. Ενώ αυτό που μας χρειάζεται - σε όλους, γιατί είτε οι βιαστές, είτε η βιασθείσα είναι παιδιά μας - είναι να σιωπήσουμε και να συλλογιστούμε. Όσο, δηλα-

δή, έχουμε πια το σθένος και την γνώση να κάνουμε κάτι τέτοιο. Καθώς, το πρόβλημα, θαρρώ, είναι ολονών μας. Που δε διακρίνουμε το μίσος - γιατί μίσος εκφράζει η πράξη του βιασμού - απέναντι σε κάθε υγιές κι ωραίο. Με πληροφόρησαν σωστά πως η μαθήτριά, ενώ ήταν απ' την Βουλγαρία, ήταν άριστη μαθήτριά; Πως ξέφευγε δηλαδή από το στερεότυπο - κακέκτυπο της κακομοιριάς μας;

Με πληροφόρησαν σωστά επίσης, πως οι «ερωτικές» σκηνές (εδώ κι αν θέλει εισαγωγικά η λέξη «ερωτικές») βιντεοσκοπούνταν από κινητά τηλέφωνα; Και γιατί φρίξανε, παρακαλώ, όσοι έφριξαν και μου το πρόλαβαν απ' το αεροδρόμιο ακόμα; Μήπως δεν καμαρώνουμε όλοι και όλες - μα όλοι και όλες! - για το καινούργιο κινητό τηλέφωνό μας, που είναι ικανό να μπαίνει στις πιο προσωπικές στιγμές;

Και μέσα σ' όλες μου αυτές τις σκέψεις, κι ενώ είχε περάσει πάνω από μήνας από το συμβάν, κι ενώ δεν είχα αποφασίσει αν και με ποια επισήμανση θ' αναφερθώ στο χρονογράφημά μου, άκουσα την εξής στιχομυθία: Σε κατάσταση ενδυμάτων, η μπροστινή μου κυρία στο ταμείο, περί τα σαρανταπέντε και «καθώς πρέπει», ερωτάται για τη διεύθυνσή της (τώρα μας φωτογραφίζουν και στα ταμεία, αλλά αυτό είναι άλλη συζήτηση). Λέει οδό και αριθμό, και πόλη, που είναι «Αμάρυνθος». Η πωλήτρια κοιτοστέκεται, δεν έχει γνώσεις γεωγραφίας. Και η «κυρία» πελάτισσα, διευκρινίζει με χαμόγελο(!!!!!!!): «Αμάρυνθος. Από εκεί που γίνανε όλα αυτά στο σχολείο».